

skaffenhed, og det kan maaske ogsaa være rigtigt. I alle Tilfælde skal jeg foreløbig indskrænke mig til disse Bemærkninger og dermed anbefale Forslaget.

Poul Rasmusen: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Bemærkninger, der faldt fra den ærede første Taler (Lassen) om Højres Optræden over for de privilegerede Blade. Jeg har saa meget mindre Grund dertil, som mit eneste Ord derom skal være det at takke det ærede Medlem, fordi han udtrykkeligt nævnedes Navne paa nogle Folk, nemlig Ploug og Klein, som de eneste, han vidste, der havde taget Ordet for Indførelsen af en Statstidende. Dermed falder det ærede Medlems Angreb paa Højre fuldstændig til Jorden. Med Hensyn til selve Sagen skal jeg sige, at Tanken om Udgivelsen af en Statstidende er allerede meget gammel. Selv Ordet „Statstidende“ finde vi saa langt tilbage som i en Plakat af 1824, hvor Udtrykket første Gang findes. Vi finde straks efter, at vi have faaet den fri Forfatning, i Landstinget, tror jeg, det var, en Udtalelse om, at man burde gaa til en forandret Form for vore offentlige Bekendtgørelser. I 50erne var Sagen flere Gange paa Tale i Anledning af forskellige Lovforslags Behandling, paa ny blev det jo aktuelt, den Gang der fra en vis Side, blandt andet fra en Rigsdagsmand, hvis Anskuelse sikkert staa det ærede Medlems fra Sæby (Lassen) nær, blev indbragt Forslag, der vel at mærke ikke sigtede til at indføre en Statstidende, men til at indføre en Afgift og lignende. Først blev Sagen rigtig aktuel, da Indenrigsministeren forelagde sit Forslag, og siden den Gang har der paa forskellig Maade været talt om en Forandring af Bekendtgørelsesformen herhjemme, og det har jo ikke mindst med Styrke været gjort gældende af afdøde Klein, at der burde ske en Forandring. Jeg skal ikke sige andet end, at for en ren abstrakt Betragtning staa det aldeles klart, at det vilde være heldigt, om vi kunde naa til at faa indført en ensartet og let overskuelig Bekendtgørelsesform. I Teorien ser det ypperligt ud, og jeg føler mig højst tiltalt af Tanken, men jeg vil sige, at saa snart jeg tænker mig Forslaget ført ud i det praktiske Liv, stiller der sig for mig forskellige Hindringer i Vejen. Formaålet med de offentlige Bekendtgørelser er jo det at naa til saa manges Kundskab som tænkeligt. Det er jo saaledes, at man ligefrem præsumerer, at naar en Ting har været bekendtgjort i de og de Blade, vil

alle det, og den, der ikke ved det, maa tage Skade for Hjemgæld. Det er derfor højst uheldigt, naar Bekendtgørelse finder Sted i Blade, der ikke læses meget, eller Forholdet er ordnet saaledes, at Bekendtgørelser for en bestemt Egn finde Sted i et Blad, der er meget lidt udbredt i den Egn. Jeg vil give det ærede Medlem fuldstændig Ret i hans Betragtninger i den Retning. Men jeg vil sige, at den Omstændighed, at der paa et enkelt Omraade er en uheldig Ordning, er dog ikke nok til, at man derfor kan sige, at hele det System, der bestaar, er forkasteligt. Den Omstændighed, at enkelte Blade have Privilegium paa at optage Bekendtgørelser for en vis Egn, og at disse enkelte Blade ikke ere udbredte i den Egn, tyder jo dog ikke paa, at man i Almindelighed skal gaa bort fra den private Bekendtgørelsesform over til en Statstidende. Statstidenden vil aldrig nogen Sinde blive en Folkets Avis; til Trods for, hvad den ærede Forslagsstiller siger eller ikke siger, vil den blive tør og kedelig som statistiske Tal, og hvad det ærede Medlem end paastaar, vil det Blad aldrig blive læst af andre end de faa, der ifølge deres Stilling skulle læse det. Naar jeg siger, at det aldrig vil blive læst af andre, maa det ærede Medlem ikke forstaa mig, som om en Mand, der er kommen for sent til et Tog og skal vente en Time paa Stationen, ikke vil sidde og kigge et Øjeblik paa den Statstidende, der er fremlagt paa Stationen, det gør han, naar han ikke har andet at bestille, men i al Almindelighed vil den ikke blive læst af andre end dem, der ifølge deres Stilling skulle læse den. Det, man vil opnaa ved Indførelsen af Statstidenden vil efter min Mening, selv om man gaar saa vidt, at man fremlægger den paa Stationer og andre offentlige Steder, ikke være det, at Bekendtgørelserne blive bragte stort videre omkring, og i alt Fald vil den ikke bringe dem videre omkring, end de vilde blive bragte, dersom man paalagde de privilegerede Blade at fremlægge Eksemplarer paa de paagældende Steder. Der er en anden Omstændighed, som jeg ogsaa vil gøre gældende over for Tanken om Indførelsen af en Statstidende, det er den, at de officielle Blade jo mere og mere samle ikke blot de officielle Bekendtgørelser, men ogsaa de private. Det er saaledes, at naar en Forretningsmand skal se efter de Bekendtgørelser, som han skal bruge i sin Forretning, ikke blot de officielle men ogsaa en Mængde andre, gaar han til Berlingske Tidende, og her finder han ikke blot Auk-